

(...) 592/17

UZASADNIENIE

T. M. (1) wniósł o obniżenie wysokości alimentów należnych swojemu synowi M. M. (1) do kwoty po 400zł m-cznie (k. 2).

M. M. (1), zastępowany przez matkę G. M. (1) zażądał oddalenia tego powództwa. Równocześnie domagał się podwyższenia alimentów od ojca do sumy po 800zł m-cznie (k. 13).

Sąd ustalił co następuje:

Ostatni obowiązek alimentacyjny T. M. (1) wobec małoletniego syna M. M. (1) został skonkretyzowany przed Sądem Rejonowym w Kaliszu w sprawie IIIRC 207/14 o obniżenie alimentów.

T. M. (1) domagał się w niej zmniejszenia wysokości alimentów na rzecz chłopca z kwoty po 1000zł m-cznie do sumy po 250zł m-cznie.

dowód – okoliczności niesporne

Ugodą z dnia 29 lipca 2014r. T. M. (1) zobowiązał się ostatecznie płacić synowi alimenty po 650zł m-cznie.

dowód – akta IIIRC 207/14 – k. 42-43 ugoda

Tą samą ugodą T. M. (1) przyjął na siebie zobowiązanie dołożenia tytułem alimentów dla drugiego syna P. sumy po 650zł m-cznie, a także dla byłej żony G. M. (1) kwoty po 600zł m-cznie.

dowód – akta IIIRC 207/14 – k. 42-43 ugoda

T. M. (1), z zawodu inżynier chemik, pracował wtedy na ¼ etatu w firmie (...) sp.j., z wynagrodzeniem netto po 420zł m-cznie, pełniąc tam funkcję prezesa.

Ponadto prowadził własną działalność gospodarczą - firma (...) sp.j. Pracował wreszcie jako trener tenisa w KKS K..

Mieszkał w K. przy ul. (...) razem ze swoją konkubiną, która przebywała na urlopie wychowawczym. Wspólnie wychowywali swoją roczną córkę.

T. i G. M. (1) byli współwłaścicielami nieruchomości gruntowej o powierzchni 1ha, położonej w C. k/K. (K.. S.). Nadto T. M. (1) był właścicielem domu jednorodzinnego przy ul. (...), w którym mieszkała wspomniana G. M. (1) z P. i M. (chłopcy mieli tam ustanowioną notarialnie służebność mieszkania).

Powód – pozwany wzajemny użytkował też samochód osobowy A. (...), należący do firmy (...) sp.j.

Wymieniony posiadał także przeterminowane zadłużenie bankowe w kwocie ok. 430tys.zł. (bank wypowiedział umowę kredytu), a także dług u swojego szwagra w wysokości 60tys. zł.

dowód – akta IIIRC 207/14 – k. 8-9 akt notarialny, k. 10 wypowiedzenie umowy kredytu,

k. 11-12 wyrok rozwodowy, k. 22-26 PIT-y, k. 40-41 zeznania T. M.

Małoletni M. M. (1) liczył sobie w tamtym czasie 13 lat i od września rozpoczął naukę w gimnazjum. Grał tenisa w klubie sportowym, a jego trenerem był ojciec.

16 letni brat M. – P. rozpoczynał niebawem naukę w liceum sportowym w Ł.. Był także tenisistą, trenowanym przez ojca. Miał on mieszkać w Ł. w internacie, którego koszty, łącznie z wyżywieniem + ubiorem sportowym, będą opłacane przez jego klub.

Obaj chłopcy pozostawali pod pieczęcią matki, która była zarejestrowana w PUP jako bezrobotna, bez prawa do zasiłku. G. M. (1) utrzymywała się wtedy z alimentów zasądzonych na swoją rzecz od męża przy rozwodzie (kwota po 1000zł m-cznie). Między nią a powodem – pozwanym wzajemnym toczyła się sprawa o podział majątku dorobkowego.

Wymieniona mieszkała ze synami we wskazanym wcześniej domu jednorodzinnym przy ul. (...). Ponościła wszystkie koszty z tym związane.

dowód – akta IIIIRC 207/14 – k. 30,32-34 faktury, k. 31 decyzja, k. 42 zeznania

G. M..

Obecnie T. M. (1) pracuje nadal na ¼ etatu jako prezes w firmie (...) sp.j, gdzie zarabia 437zł netto m-cznie. Poza nim są zatrudnione w tej firmie 3 osoby: dwie na pół etatu (w tym jego konkubina) i jedna na umowę zlecenia.

Wspomniana firma należy nominalnie do najstarszego syna powoda – R. oraz niespokrewnionego B. B.. Te same osoby są formalnymi współwłaścicielami 2 bajkolanów w K. i O. W., które uprzednio należały do T. M. (1).

Powód – pozwany wzajemny uważa, iż dzięki jego staraniom firma (...) sp.j wkrótce „wyjdzie na prostą” i „stanie na nogi”. Zakłada, że nastąpi to najpóźniej w przyszłym roku.

Trenuje on dalej zawodników KKS K., w tym swoich synów, z którymi wyjeżdża często na turnieje, także międzynarodowe.

Jego druga firma (...) sp.j. znajduje się teraz w stanie likwidacji.

Tak jak wcześniej, T. M. (3) pozostaje w konkubinacie, w którym wychowuje się 5 letnia obecnie córka. Konkubina w/w pracuje na pół etatu w jego firmie i zarabia tam po ok. 1000zł m-cznie. Powód nie wie, ile konkubina wydaje na utrzymanie swoje oraz ich wspólnej córki. On sam daje drugiemu synowi P. na jego potrzeby po 500zł m-cznie.

Rodzina powoda – pozwanego wzajemnego mieszka teraz w domku jednorodzinnym jego rodziców przy ul. (...), ponosząc wszystkie koszty utrzymania tej posesji.

T. M. (1) jeździ też nadal samochodem A. (...). Koszty utrzymania tego auta są wliczane w koszty firmy (...) sp.j.

Posiada on dalej wskazany wcześniej, niespłacony kredyt bankowy, a także zadłużenia w US i ZUS. Działając z profesjonalnym pełnomocnikiem z wyboru, nie wspominał natomiast w tej sprawie, aby miał w dalszym ciągu jakiś dług u swojego szwagra (zob. uprzednio w uzasadnieniu).

Powód – pozwany wzajemny korzysta aktualnie z pomocy finansowej swojego ojca

(emeryt, świadczenie po 4000zł m-cznie). Wartość tej pomocy stanowi kwota po 1000zł m-cznie.

Ugodą z 1 grudnia 201r. T. i G. M. (1) dokonali podziału swojego majątku dorobkowego. Na podstawie tej ugody powód – pozwany wzajemny miał m.in. przenieść na rzecz byłej żony oraz M. i P. swoje udziały po ¼ w nieruchomości przy ul. (...). Z kolei wzmiankowana wcześniej nieruchomość w C. (K.. S.) miała pozostać nadal współwłasnością byłych małż. M..

Obecnie nieruchomość przy D. 33 jest przedmiotem egzekucji komorniczej przeciwko powodowi – pozwanemu wzajemnemu. Dlatego nie przepisał on swoich udziałów w niej na synów, choć zdaniem ich matki mógł to uczynić przed wszczęciem tej egzekucji.

dowód – akta IIIRC 592/17 – k. 7 zaświadczenie, k. 8 wezwanie, k. 18-19 ugoda,

k. 27 i 34 pisma, k. 53, 65-66 zaświadczenie, k. 73 licencja trenerska,

k. 74-74v zeznania T. M.

M. M. (1) tak jak poprzednio uczy się dalej i trenuje tenisa. Jego bieżące całkowite potrzeby, łącznie z jego udziałem w opłatach mieszkaniowych (zob. poniżej), matka ocenia na kwotę po ok. 1300-1400zł m-cznie.

Pełnoletni obecnie brat M. - P. studiuje zaocznie. Gra też zawodowo w tenisa, osiągając sukcesy krajowe i zagraniczne. Wyjeżdża razem z ojcem na zawody.

Obaj chłopcy mieszkają tak jak wcześniej z matką. G. M. (1) ponosi wszystkie koszty utrzymania domu przy D. 33 (suma po ok. 1000zł m-cznie : 3 osoby).

Pracuje ona w firmie (...) k/K.. Przez pewien czas dorabiała sobie sprzątaniami w mieszkaniach, z czego miała po ok. 800zł m-cznie. Zrezygnowała jednak z tej dodatkowej pracy z uwagi na rwę kulszową oraz problemy ze schyłaniem i dźwiganiem.

dowód – k. 74v-75 zeznania G. M.

W związku z tym, że T. M. (1) sugerował przed Sądem, iż nie może podjąć pracy zarobkowej w większym wymiarze m.in. na konieczność trenowania M., matka chłopca oświadczyła kategorycznie, że nie wyraża zgody na to, aby ojciec realizował część swojego obowiązku alimentacyjnego wobec syna w takiej formie, a nie przez płacenie alimentów.

dowód – k. 74 i 75 zeznania T. G. M.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania stron w części, w jakiej były one zgodne z ustalonym stanem faktycznym niniejszej sprawy.

Zeznania te były bowiem stanowcze, konsekwentne w trakcie całego procesu, pozbawione wewnętrznych i wzajemnych sprzeczności. W odpowiednich fragmentach znajdowały one potwierdzenie w treści zaliczonych w poczet dowodów dokumentów. Ich wiarygodność nie została też skutecznie podważona przez stronę przeciwną. Ponadto zeznania jak wyżej dotyczyły aktualnych (por. art.316§1kpc) okoliczności, istotnych dla prawidłowego merytorycznego rozstrzygnięcia niniejszej sprawy (szczegółowo zobacz dalej w uzasadnieniu – rozważania prawne). Nie budziły one wreszcie uzasadnionych wątpliwości co do swojej rzetelności z punktu widzenia zasad doświadczenia życiowego Sądu oraz przesłanek określonych w art.233§1kpc.

Pozostałe zeznania stron, jako nie spełniające łącznie wszystkich w/w kryteriów, Sąd pominął.

W szczególności Sąd pominął twierdzenia matki M., jakoby jego ojciec wynajmował sale na (...) w K. i udzielał tam odpłatnie lekcji tenisa (k. 15).

Z pisma uczelni na k. 28 wynikało bowiem wprost, że nic takiego nie miało i nie ma miejsca.

Uznania Sądu nie zyskało też zapewnienie T. M. (1), że na swoje własne utrzymanie wydaje on średnio po 1750zł m-cznie (k. 74).

Wiarygodność takiej tezy nie została bowiem udowodniona przez pełnomocnika w/w zgodnie z regułami z art.6kc i art.232kpc. Nie przedstawiono zwłaszcza Sądowi jakichkolwiek dowodów na potwierdzenie faktycznego wydatkowania przez powoda – pozwanego wzajemnego takiej sumy w skali m-ca. On sam zresztą nie potrafił nawet wskazać Sądowi przy swoim pełnomocniku, jakie konkretnie składniki rodzajowe i w jakiej wysokości, przynależą do

omawianej kwoty. Przy okazji stwierdził też stanowczo, że nie wie nawet ile kosztuje przeciętne m-czne utrzymanie jego konkubiny i drugiej córki, choć powoływał się na swoją trudną sytuację materialną (k. 74-74v).

Tak samo negatywnie Sąd potraktował pogląd powoda – pozwanego wzajemnego, że nie może on płacić dotychczasowych (a także wyższych) alimentów na syna M. ze wskazywanych przez siebie przyczyn (k. 74v).

Obszerne wyjaśnienie stanowiska Sądu na ten temat znajduje się poniżej, w dalszej części tego uzasadnienia (zob. rozważania prawne).

Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania treści zaliczonych w poczet dowodów dokumentów. Dotyczyły one okoliczności ważnych dla meritum sprawy. Zostały przy tym sporządzone przez uprawnione do ich wystawienia podmioty, w zakresie przypisanych im prawem kompetencji.

Sąd zważył co następuje:

Stosownie do art.138kro w zw. z art.135§1 i 3 kro, w razie zmiany stosunków można żądać zarówno zmniejszenia jak i podwyższenia wysokości alimentów należnych dziecku, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie, w zakresie odpowiadającym jego aktualnym, usprawiedliwionym potrzebom, jak również bieżącym możliwościom płatniczym zobowiązanego rodzica w rozumieniu art.135§1kro.

T. M. (1) działając w niniejszej sprawie z profesjonalnym pełnomocnikiem z wyboru, jako wyłączną podstawę faktyczną żądania obniżenia alimentów na M. z kwoty 650zł m-cznie do sumy po 400zł m-cznie wskazał: drastyczne pogorszenie się swojej sytuacji materialnej spowodowane likwidacją i bankructwem 2 firm, a także swoje zadłużenia na rzecz US (20 tys. zł) i ZUS (30tys zł).

W związku z tym Sąd był związany tak sformułowaną podstawą faktyczną żądania powództwa głównego, zaś rzeczą T. M. (1) i jego pełnomocnika było procesowe udowodnienie (art.6kc, art.232kpc) okoliczności faktycznych stanowiących tę podstawę.

W szczególności zaś obowiązkiem strony powodowej – pozwanej wzajemnie było bezsporne wykazanie, że drastyczne pogorszenie się sytuacji materialnej T. M. (1) wskutek bankructwa 2 firm nastąpiło już po zawarciu ugody z 29 lipca 2014r. w sprawie IIIRC 207/14. To samo dotyczyło wskazywanych przez powoda – pozwanego wzajemnego zadłużeń wobec US i ZUS.

Analizując materiał dowodowy sprawy przedstawiony w tej materii przez pełnomocnika T. M. (1), a także zeznania w/ w na ten temat, Sąd w pierwszej kolejności zwrócił uwagę, że strona powodowa – pozwana wzajemnie ograniczyła się jedynie do werbalnego powołania się na omawiane zadłużenia bankowe (kredyt) oraz publicznoprawne

(US i ZUS).

Nie przedłożyła natomiast Sądowi jakichkolwiek dowodów potwierdzających jednoznacznie, które spośród owych zadłużeń i w jakiej konkretnie wysokości, powstały po dacie 29 lipca 2014r., czyli po zawarciu przez T. M. (1) ugody w sprawie IIIRC 207/14. Tymczasem już w tamtej sprawie powoływał się on na fakt bankructwa firm i związane z tym zadłużenia, w tym wypowiedziany przez bank kredyt bankowy.

W konsekwencji, Sąd nie mógł ustalić miarodajnie i rozstrzygnąć w niniejszej sprawie, które spośród przywoływanych obecnie przez T. M. (1) okoliczności oraz w jakim dokładnie zakresie, pojawiły się dopiero po zawarciu przez niego ugody z 29 lipca 2014r. co do alimentów na M., jego brata P. oraz ich matkę, a które z tych okoliczności oraz w jakim rozmiarze istniały już w chwili zawierania przez powoda – pozwanego wzajemnego wzmiankowanej ugody.

A przecież T. M. (1) domagał się pierwotnie w sprawie IIIRC 207/14 obniżenia wysokości swoich alimentów m.in. na M. z kwoty po 1000zł m-cznie do sumy po 250zł m-cznie. Decydując się zatem na zawarcie ugody na kwotę po 650zł

alimentów m-cznie na syna, miał zapewne pełną świadomość nie tylko swojej ówczesnej sytuacji materialnej, ale też perspektyw kształtowania się jej w przyszłości.

W ślad za tym uwadze Sądu nie uszło, że pełnomocnik T. M. (1) nie dowiódł w niniejszym procesie, czy i kiedy jego klient podejmował w ogóle jakiegokolwiek rzeczywiste, a nie pozorne działania celem: uchronienia firmy od ostatecznego bankructwa, zmniejszenia wysokości swojego zadłużenia wobec banku, ZUS czy US, a jeśli tak, dlaczego zakończyły się one niepowodzeniem. Obowiązek taki wynikał wprost dla strony powodowej – pozwanej wzajemnie z art.136kro i powszechnie przyjętej w judykaturze wykładni tego przepisu.

Sąd zauważył także, iż z twierdzeń samego T. M. (1) wynikało, że nie jest on formalnym właścicielem firmy (...) sp.j, w której pełni funkcję prezesa. Firma ta należy nominalnie do jego najstarszego syna R. oraz obcej osoby – B. B.. A zatem powód – pozwany wzajemny nie mógł powoływać się w tej sprawie na bankructwo firmy jak wyżej, gdyż nie stanowi ona oficjalnie jego własności. Dziwnym i niezrozumiałym było przy tym dla Sądu, dlaczego T. M. (1) i jego konkubina pracują nadal w takiej sytuacji (powód – pozwany wzajemny zaledwie na ¼ etatu i za niespełna 440zł netto m-cznie) w firmie, która nie należy do nich i znajduje się de facto w stanie agonii biznesowej.

Co więcej, powód – pozwany wzajemny przekonywał Sąd na rozprawie z 18 grudnia 2018r., że chce ratować firmę (...) sp.j, że ma nadzieję, iż „postawi ją na nogi” najpóźniej w ciągu roku i „wyjdzie ona na prostą” (k. 74v). Zachowywał się więc tak, jakby był nie tylko prezesem, ale faktycznym właścicielem tej firmy, co zresztą sugerowała jego była żona. Stwierdziła ona bowiem na rozprawie 18 grudnia 2018r., że firma (...) sp.j. tylko formalnie należy do innych osób (najstarszy syn T. R. oraz obcy im B. B.), a w rzeczywistości firma ta należy dalej do samego powoda – pozwanego wzajemnego. Twierdzenia G. M. (1) nie zostały wprawdzie udowodnione, ale przy braku innych racjonalnych okoliczności mogą one tłumaczyć przyczyny, dla których powód – pozwany wzajemny pracuje cały czas we wskazanej firmie na tak mizernych warunkach.

Z kolei druga firma (...) sp.j, już w trakcie sprawy IIIRC 207/14 znajdowała się (jak on sam zeznał przed Sądem) w stanie likwidacji. Powód – pozwany wzajemny nie mógł zatem skutecznie powoływać się na tę samą okoliczność także w niniejszym procesie. Wprost przeciwnie i zważywszy na treść art.136kro, jego rzeczą było procesowe wykazanie przed Sądem co konkretnie zmieniło się w faktycznej i prawnej sytuacji tej firmy po sprawie IIIRC 207/14, a zwłaszcza, czy i jakie dalsze powstały w niej długi po dacie zawartej przez niego w tej sprawie ugody z 29 lipca 2014r., czy i z jakich zaistniały one z przyczyn, szczególnie obiektywnych, albo zawinionych przez samego powoda – pozwanego wzajemnego.

Niezależnie od tego Sąd uwzględnił, że T. M. (1) stwierdził wprost na rozprawie z 18 grudnia 2018r., że obecnie korzysta on z pomocy finansowej swojego ojca w kwocie po 1000zł m-cznie, o której nie wspominał nic w sprawie IIIRC 207/14. Ponadto nie wspominał on nic w niniejszej sprawie o wcześniejszej pożyczce u szwagra w kwocie 60tys. zł, na którą powoływał się w sprawie IIIRC 207/14. Nie sugerował zwłaszcza, iż nadal ją spłaca. Ponadto jego konkubina zakończyła urlop wychowawczy i podjęła pracę na pół etatu w jego firmie za kwotę 1000zł m-cznie. Wreszcie z zaświadczenia z 12 czerwca 2018r. (k. 73) wynikało jednoznacznie, że T. M. (1) uzyskał niedawno w tym roku licencję instruktora (...), która uprawnia go do prowadzenia nauki i trenowania zawodników we wszystkich licencjonowanych klubach (...). W końcu sam powód – pozwany wzajemny podał Sądowi, że aktualnie daje pełnoletniemu już synowi P. tytułem alimentów po 500zł m-cznie zamiast po 650zł m-cznie ustalonych ugodą z 29 lipca 2014r. w sprawie IIIRC 207/14. Treść wypowiedzi T. M. (1) na ten temat wskazywała przy tym na to, że faktyczne obniżenie wysokości dotychczasowych alimentów dla P. (o 150zł m-cznie) nastąpiło co najmniej za jego dorozumianą zgodą.

Powyższe okoliczności świadczyły niewątpliwie o polepszeniu się sytuacji materialnej powoda – pozwanego wzajemnego, a w ślad za tym jego możliwości zarobkowych w rozumieniu art.135§1kro - w porównaniu z tymi z czasów sprawy IIIRC 207/14.

Dlatego mając je na uwadze Sąd nie zgodził się z pozwanym, że są jakiegokolwiek obiektywne przeszkody do tego, aby mógł podjąć inne niż dotychczasowe zatrudnienie, zapewniające jemu wyższe niż obecne dochody.

Przeszkody takiej nie stanowi na pewno stan zdrowia T. M. (1), na który nie powoływał się on zresztą wcale w niniejszym procesie.

Nie można też było upatrywać takiej przeszkody w konieczności trenowania przez powoda – pozwanego wzajemnego synów, w tym szczególnie M..

Zgodnie z niekwestionowanym w judykaturze poglądem, to rodzic który sprawuje bieżącą władzę rodzicielską i pieczę nad dzieckiem, który troszczy się o jego utrzymanie i wychowanie, ma prawo decydować o tym, w jakiej formie drugi rodzic będzie wykonywał swój obowiązek alimentacyjny wobec dziecka, a w szczególności, czy będzie go realizował wyłącznie poprzez płacenie alimentów, czy też w jakiejś części w inny sposób.

G. M. (1) stwierdziła kategorycznie zaś wobec Sądu, że nie wyraża zgody na to, aby ojciec M. część swojego obowiązku alimentacyjnego względem syna realizował poprzez jego trenowanie, a niełożenie stosownych alimentów (k. 75). Jej stanowisko w tym zakresie było zatem wiążące zarówno dla Sądu i ojca dziecka.

Za jego trafnością przemawiał też fakt, że także w trakcie sprawy IIIRC 207/14 T. M. (1) zajmował się już trenowaniem obu synów, w tym M. i nie powoływał się na tę okoliczność jako podstawę żądania zmniejszenia należnych im alimentów. Ponadto powód – pozwany wzajemny nie domagał się równocześnie obniżenia alimentów należnych swojej byłej żonie i starszemu synowi P. na podstawie ugody zawartej przez siebie 29 lipca 2014r. w sprawie IIIRC 207/14.

Żądanie zmniejszenia ustalonych tą ugodą alimentów dotyczyło wyłącznie młodszego syna w/w, czyli małoletniego M.. W ten sposób on właśnie miałby stać się jedyną osobą uprawnioną do alimentów od T. M. (1), której dotknęłyby finansowe skutki jego niepowodzeń i nieporadności w zakresie uzyskania dochodów adekwatnych do swoich potencjalnych możliwości w tym zakresie.

Powyższe należało zatem ocenić w świetle treści art.96§1 w zw. z art.95§1kro, jak również regulacji art.136kro.

Zgodnie z przyjętym powszechnie w judykaturze poglądem, zobowiązanego do alimentacji nie tłumaczy brak, lub ograniczona wysokość uzyskiwanych dochodów, jeżeli są one następstwem braku staranności, zaniedbań, lub innych nie dających się racjonalnie uzasadnić przyczyn.

Dlatego rodzic nie może uchylić się od obowiązku alimentacyjnego wobec dziecka jedynie na tej podstawie, że wykonywanie tego obowiązku stanowiłoby dla niego nadmierny ciężar. Jest zobowiązany podzielić się z dzieckiem nawet swymi najmniejszymi dochodami (H. Hak, tamże, strona 119, teza 31). Wynika to z oczywistego faktu, że obowiązek alimentacyjny rodzica wobec dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie, jest integralną częścią powinności rodzicielskich opisanych w art. 96§1kro w zw. z art.95§1kro.

Konsekwencją tego jest regulacja zawarta w art.136kro. Przepis ten służy ochronie usprawiedliwionego interesu osoby uprawnionej do otrzymania alimentów przed nieusprawiedliwionymi ważnymi i obiektywnymi przyczynami działaniami zobowiązanego, które sprawiły, że utracił dotychczasowe zatrudnienie, podjął mniej zyskowną pracę, albo zrzekł się prawa majątkowego.

Działania takie uznaje się z mocy art.136kro za niebyłe. Sankcja ta nie dotyczy zobowiązanego jedynie wtedy, gdy z istotnych w świetle zasad doświadczenia życiowego i zasad moralnych przyczyn dochodzi do pomniejszenia jego majątku i źródeł dochodów (zob. uchwała Sądu Najwyższego IIICZP 178/94, a także „Kro. Komentarz”, L. N., Wyd. 4, str. 990, teza 2).

Przenosząc powyższe na grunt ustalonego stanu faktycznego niniejszej sprawy, a także uwzględniając przywołane wcześniej w tej części uzasadnienia okoliczności należało uznać, że T. M. (1) nie udowodnił przed Sądem, że po dacie ugody z 29 lipca 2014r. w sprawie IIIRC 207/14 jego możliwości płatnicze co do alimentów na M. w rozumieniu art.135§1kro, uległy takiej niekorzystnej i całkowicie niezależnej od powoda – pozwanego wzajemnego zmianie,

która czyniłaby usprawiedliwionym i koniecznym dalsze zmniejszenie wysokości dotychczasowych alimentów na pozwanego – powoda wzajemnego.

Wprost przeciwnie, zarówno wiarygodny materiał dowodowy sprawy jak i ustalony na jego podstawie jej stan faktyczny (zob. uprzednio) wskazywały na konieczność podwyższenia należnych małoletniemu M. alimentów.

Od czasu ich ustalenia ugodą z 29 lipca 2014r. minęło ponad 4 lata. Ani T. M. (1), ani jego pełnomocnik, nie kwestionowali nawet w niniejszym procesie samego faktu zwiększenia się usprawiedliwionych potrzeb chłopca w tym czasie. Nie kontestowali też w ogóle twierdzenia matki dziecka, że jego aktualne koszty utrzymania (razem z udziałem w opłatach mieszkaniowych) wynoszą teraz średnio po 1300-1400zł m-cznie, w tym wspomniany udział po ok. 333zł m-cznie (por. wcześniej w uzasadnieniu). Ojciec małoletniego M. nie negował też tego, że syn jest aktualnie jest wychowany przez matkę, która w ten sposób i zgodnie z art.135§2kro przynajmniej w części wypełnia swój obowiązek alimentacyjny wobec niego.

W związku z tym, w świetle przywołanych do tej pory w tym uzasadnieniu okoliczności, ocenianych z punktu widzenia doświadczenia życiowego Sądu oraz przesłanek określonych w art.138kro w zw. z art.135§1-2kro, w granicach przewidzianych art.233§1kpc należało uznać, że T. M. (1) może i powinien zapłacić M. alimenty w kwocie po 800zł m-cznie

Dlatego rozstrzygnięto jak w punktach 1-2 wyroku z 20 grudnia 2018r.

Rygor natychmiastowej wykonalności i klauzulę wykonalności (punkt 3 wyroku) nadano na podstawie art. 333§1pkt.1 oraz art.782§1 i 1082kpc.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu w sprawie (punkty 4-6 wyroku) oparto na treści art. art.96ust.1pkt.2, art.113ust.1, 2 i 4 Ustawy z 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz art. 98§1-2kpc.